

Za stanje u zemlji (uspjehe i neuspjehe) odgovorna je izvršna vlast. U demokratskim zemljama inicijative mogu donositi i donose građani izravno, recimo na hrvatskim političarima omraženom referendumu, ili neizravno, putem zakonodavne, odnosno izvršne vlasti. U Hrvatskoj se nastoji neutralizirati i prikriti inicijative građana pa izvršna vlast postaje „gospodar života i smrti“. U tome im svesrdno pomaže javna televizija; komercijalne televizije, sukladno svojim komercijalnim interesima, sad više sad manje, podržavaju politiku vlade Andreja Plenkovića. To je jedna od „blagodati“ prethodnog sustava. Uostalom, Hrvatska mnogo je toga iz prethodnog sustava sačuvala i čak unaprijedila. Zato nam ide tako kako nam ide. A ide nam – zabrinjavajuće loše.

U području visokog obrazovanja uvedene su značajne novine. Novine u obrazovanju nisu rezultat â analiza naših potreba kako bi unaprijedili gospodarstvo i demokratske procese. Novine smo, kako što je to primjereno našoj tradiciji, nekritički preuzeli â putem Bolonjskog modela koji je preko noći postao temeljna odrednica visokoškolskog obrazovanja. Slovenci su postupno uveli Bolonjski model (putem iteracija). Opet, Slovenci pametno, a mi - bedasto. Željeli smo pokazati kako smo „pametniji“ jer zašto analizirati, planirati i tako pristupiti transformaciji obrazovnog sustava? Europa je svoje kazala a mi smo prihvatili, kao što to obično činimo, bez riječi. Što više izvršna vlast to prikazuje kao još jedan znak optimalne politike i otklon od balkanske krčme.

Da bi veleučilište moglo obavljati svoju temeljnu djelatnost, bez obzira na oblik vlasništva, potrebna je Dopusnica. Bez Dopusnice nije moguće izdavati pravovaljane diplome što znači da Ministarstvo znanosti i obrazovanja ima zadatak da stalno prati rad visokoškolske ustanove kojoj je dala Dopusnicu. Tako za diplome i njihovu vjerodostojnost krajnjoj liniji odgovara Ministarstvo znanosti i obrazovanja.

Da bi dobili Dopusnicu potrebno je ispuniti zakonom propisane uvjete. Morate poslovati u suglasju s pozitivnim zakonskim propisima. Zatim morate - putem analize, dijagnoze i prognoze - sastaviti Plan obrazovanja koji kolokvijalno nazivamo Programom u kojem se mora precizirati što će se i zašto u nastavi obrađivati. Program obrazovanja podliježe ocijeni recenzenata koji predlažu prihvatanje, doradu ili odbijanje predloženog Programa. Da bi napisali Program obrazovanja morate angažirati vrhunske stručnjake koji će na postavljeni izazov učinkovito odgovoriti. Obično su kao autora Programa angažirani potencijalni nastavnici koji se imenuju kako bi recenzenti ocijenili ne samo Program već i potencijalne predavače. Kako bi recenzenti mogli ocijeniti nastavnike potrebno je prezentirati njihova postignuća na relevantnom znanstvenom polju. Posao recenzenta je, prema tome vrlo odgovoran posao jer njihova ocjena mora garantirati materijalni sadržaj diploma koji će studenti primiti nakon položenih ispita, napisanih seminarskih radova i napisanog diplomskog rada. Poželjno je da u programu postoje

„razlike“ u odnosu na programe sličnih obrazovnih institucija kako bi što prije postali prepoznati budućim studentima (ni obrazovanje nije zaštićeno od marketinškog utjecaja). To je posebno važno u vrijeme kada se obrazovni sustav dnevno mijenja što je u izravnoj suprotnosti sa prijašnjim (više) desetljetnim programima obrazovanja. Važno je naglasiti kako je pri traženju Dopusnice potrebno jasno kazati tko će i zašto predavati (znanstveni doprinos nastavnika iz odnosnog područja) određeni dio Programa (kolokvijalno nazvani predmeti). Usput rečeno, u dobrim i ambicioznim školama rad nastavnika individualno valoriziraju (plaćaju) što nije slučaj (uobičajeno) u državnim visokoškolskim ustanovama. To je razlog zašto privatne visokoškolske ustanove rade bolje a uspjeh je daleko veći nego što je to slučaj s državnim školama. Zato bi privatne škole morale birati nastavnike na određeno vrijeme kako bi se ustrajno povećavala kvaliteta obrazovanja. Sve je to dužno Ministarstvu pratiti jer ono svojom Dopusnicom garantira da je odnosna visokoškolska ustanova realizirala nastavni program u skladu s danom Dopusnicom i pozitivnim zakonskim propisima.

Ako Ministarstvo znanosti i obrazovanja nije radilo na naveden način tada nije izvršilo svoju temeljnu zadaću što, sa svoje strane, smanjuje vjerodostojnost cjelokupnog obrazovnog sustava. Potrebno je stalno isticati što znače i koje su posljedice spoznaje mladih da im obrazovni sustav nije na razini potrebnih kompetencija, a sutra bi trebali donositi važne odluke kojima će odlučivati o sudbinama svih građana. Ministarstvo bi moralo stalno pratiti u kojoj mjeri i zašto naši građani studiraju u inozemstvu, odnosno inozemni u Hrvatskoj. Možda i prate, ali rezultati nisu na zavidnoj razini pa je, prema tome, bolje šutjeti. Šutnja je zlatko kako je to kazao naš mudri narod.

Visoka škola u Zaprešiću, koja je nezakonito promijenila naziv u Veleučilište što će se putem dokumenata dokazati, u svom radu ne radi sukladno zakonima. Do 2. Siječnja 2008. godine bilo je problema ali su se oni rješavali sukladno zakonskom okviru. Od spomenutog datuma poslovanje Škole nije u suglasju s zakonskim propisima RH. To je moguće jer joj u tome, pored ostalih o čemu će biti govora, pomaže izvršna, precizno, Ministarstvo znanosti i obrazovanja. Ministarstvo znanosti i obrazovanja ne radi što mu je zadatak temeljem izdane Dopusnice. RIFIN kao drugi osnivač, kojeg onemogućuje u ostvarivanju vlasničkih prava gospodin gradonačelnik Željko Turk, svjestan je da Ministarstvo znanosti i obrazovanja „griehom propusta“ svjesno omogućuje Veleučilištu da izdaje diplome koje nisu u suglasju s pozitivnim zakonskim propisima. Dakle, studenti plaćaju školarinu, studiraju pet godina da bi nakon toga dobili nezakonite diplome, a Ministarstvo znanosti i obrazovanja šuti. Naime, ukoliko je rad Veleučilišta nezakonit tada diplome ne mogu biti zakonite. Odnosno ukoliko je rad Upravnog vijeća Veleučilišta nezakonit njegove odluke su ništetne – nemaju pravnog učinka. Zašto je to tako? Jednostavno zato jer Upravno vijeće raspisuje natječaj i bira dekana Veleučilišta koji predstavlja Veleučilište prema trećim osobama. Kako Upravno vijeće Veleučilišta nije izabrano zakonito, jasno je da niti dekan nije zakonito izabran pa njegov potpis bilo na ugovoru o radu ili odluci o prestanku radnog odnosa djelatnika je ništetan i, stoga, ne proizvodi nikakve pravne učinke (navodim kako bi čitatelj imao u vidu posljedice nezakonitih odluka Upravnog vijeća). Ista priča vrijedi i u slučaju izdanih diploma. Usput rečeno, njih je na tisuće. Postavlja se pitanje što

će se dogoditi kad studenti Veleučilišta spoznaju da im diplome nisu važeće.

Članove Upravnog vijeća (pet članova) imenuju osnivači (tri člana) RIFIN i Gradsko vijeće grada Zaprešića, te dva člana od strane zaposlenika. RIFIN, zahvaljujući gospodinu Željku Turku nema svoje predstavnike u Upravnom vijeću pa, prema tome, iz tog osnova Upravno vijeće nije niti može biti zakonito. I točka. O tome je RIFIN pisao vijećnicima Gradskog vijeća grada Zaprešića koji podržavaju gradonačelnika grada Zaprešića i tako svjesno ignoriraju zakonske propise što znači da postaju čimbenici koji su odgovorni za nezakonitosti u radu Veleučilišta. Priča, koja je uobičajena u balkanskoj krčmi, kako članovi Gradskog vijeća nisu znali za nezakonitosti nisu odgovor niti mogu to biti. Zakoni polaze od pretpostavke kako su zakoni poznati hrvatskim građanima.

Za današnju temu valja naglasiti kako je o nezakonitostima pisano u više navrata Ministarstvu znanosti i obrazovanja kao što je to vidljivo iz prezentirane dokumentacije „Zaprešić ko slučaj“. Posebno, predlažem da se pogleda reakcija Ministarstva znanosti i obrazovanja u slučaju Gospić i to samo zato da bi se moglo ocijeniti ponašanje tog istog Ministarstva u slučaju Zaprešića. Da bi se potaklo Ministarstvo znanosti i obrazovanja da postupi na zakonom propisan način, RIFIN je o neprimjerenom ponašanju Ministarstva obavijestio saborske odbore, predsjednike Hrvatskog sabora, zastupnike u Hrvatskom saboru. Zapravo obaviještena je cjelokupna javnost kako je to prezentirano u objavljenoj dokumentaciji „Zaprešić kao slučaj“. Sve je to ignorirano od strane Ministarstva što pokazuje koji i kakav je odnos, kao princip, u odnosima zakonodavne i izvršne vlasti. Kratko rečeno, o čemu će više riječi biti u knjizi, izvršna vlast ne odgovara za svoj rad Hrvatskom saboru. Reći ćete da je to protuzakonito. Točno zato i pišem knjigu kako bih pokazao, putem dokumenata „Zaprešić kao slučaj“, zašto Hrvatska zaostaje za ostalim usporedivim zemljama.

Nastavlja se: Gradsko vijeće grada Zaprešića